

Jednonohý

Bora se prokáže jako naprosto nezdolná bytost. Odmítá ošetrovnu opustit, dokud mě školní sestra znovu neprohlédne, nezměří mi tlak a nedonutí mě vypít litr elektrolytů. Dokonce se mnou zůstane, i když se na dvě hodiny propadnu do těžkého, bezesného spánku. Probudím se, až když se venku začne stmívat a stíny se podezřele natahují. Při pohledu na ně se mi dokonce na vteřinu zdá, že jeden z nich má lidskou siluetu. Srdce se mi splašeně rozbuší a hrdlo stáhne strachem. Zatoužím být co nejrychleji v bezpečí domova. Když mi sestra s přísným pohledem podá propouštěcí zprávu, doslova Boru odtáhnu ven. Jako osobní stráž mě díky bohu doprovodí až před branku našeho domu.

Teta Čisu už o všem ví. Bora jí zavolala (samozřejmě „pro mé vlastní dobro“), takže když se konečně dopotácím dovnitř, nečekají mě žádné výčitky za pozdní příchod. Zato mě vítá vůně, která by probrala i mrtvého – pořádná porce horkého *samgyetangu*.

„Sněž to všechno, Hano. Potřebuješ sílu, jsi bleďá jako papír,“ kárá mě teta, když přede mě pokládá misku, ze které stoupá vůně ženšenu a česneku. Sedne si naproti mně a pátravě mě sleduje. „Slyšela jsem, že tě pan Jung nesl v náručí. To je ostuda... Ale hlavně že jsi v pořádku.“

Snažím se nezrudnout hanbou. Tlumeně poděkuju a mechanicky do sebe soukám vývar. Levé zápěstí mi pod rukávem svetru čím dál víc těžkne. Uzel, co se na ošetrovně rozsvítil, teď vytrvale tepe.

„Děkuju, gomo. Půjdu si už lehnout. Asi na mě něco leze,“ zamumlám, jakmile dojím.

„Zítra nemáte žádný test, takže tě omluvím. Budeš spát, dokud se sama neprobudíš,“ rozhodne teta a pohladí mě po vlasech. Ten nečekaný projev vřelosti mě zabolí u srdce. Kdyby jen věděla, že plánuju půlnoční schůzku s bytostí, která o sobě tvrdí, že je Smrt, asi by mě zamkla v komoře a klíč pro jistotu spolkla.

V pokoji se svalím na deky, ale neusnu. Jen tam tak ležím v šeru, pozoruju stíny na dveřích a poslouchám, jak dům postupně utichá. Zaslechnu strejdův pozdní příchod, tlumené hlasy v kuchyni, cvaknutí vypínače a nakonec jen pravidelné oddechování Mindžeho z vedlejšího pokojíčku.

Kolem jedenácté se zvednu. Srdce už mi silně buší – strachem i očekáváním. Navléknu na sebe svůj nejteplejší svetr, tlusté ponožky a kabát s kožeshinou. Vlasy schovám do čepice s bambulí a krk si zabalím do měkké červené šály od mamky. Do kapsy strčím telefon, i když mi je jasné, že proti Smrtonošovi mi Naver ani Google nijak nepomůžou.

Potom se celá nabalená posadím na podlahu doprostřed místnosti. Zadíívám se na své zápěstí. Uzlíkový náramek ve tmě září jako maják. Vypadá to děsivě a krásně zároveň.

„Jsem blázen,“ zašeptám do ticha. V uších mi zní ozvěna vlastního hlasu. „Regulérně jsem se zbláznila. Sedím tu v kabátě a čekám na halucinaci.“

V kapse mi náhle zavibruje telefon. Trhnu sebou tak silně, až mi málem vyskočí srdce z hrudi. Roztřesenými prsty ho vytáhnu a rozsvítím displej. Zpráva z WhatsAppu. *Táta*.

Kliknu na ni a ukáže se mi náhled fotky. Je na ní tačka v rozdrbané zimní bundě a obličej má červený od mrazu. Na rameni mu sedí Emi, která se zubí do objektivu a v ruce drží obří krmítko pro ptáky. V pozadí je vidět naše šedivá pražská zahrada a tátlův rozestavěný dřevník.

Ahoj zlato, tak jsme dneska konečně pověsili krmítko. Emi trvala na tom, že ptáčky v Koreji určitě hladoví taky, tak ti posílá aspoň fotku, abys jim tam koupila nějaký zobání. Dávej na sebe pozor a pořádně se oblíkej, Čisu psala, že v Soulu už mrzne. Táta